Werkderbroden

ACB News

Driemaandelijks - n°52
3de trimester 2016

« Laten we de kinderen een opleiding geven voor een betere wereld »

De *Sint-Antoniusscholen* van *Dugawar* en *Rahrai* liggen slechts 33 km in vogelvlucht van elkaar verwijderd. Met de auto leg je die afstand af in ongeveer 1u15. Deze afstand is dus niet zo groot en biedt de mogelijkheden voor interessante synergieën.

Telkens ik het project bezoek, ben ik gefascineerd door de snelheid waarmee het groeit ! Vorige zomer was de constructie van het schoolgebouw in *Rahrai* pas in een beginfase. En op minder dan een jaar tijd is de school al in gebruik - en functioneert ze op volle capaciteit ! Er komen jonge meisjes en vrouwen uit de omliggende dorpen verschillende opleidingen volgen, een groep leerkrachten verblijft hier en er lopen overal kinderen rond ! Volgens een rapport dat ik onlangs las, heeft iemand die in een stedelijke omgeving woont 93% meer kans om een opleiding te krijgen dan iemand die op het platteland woont ! Dat is helemaal waar. Hier is nauwelijks iets van onderwijs te verkrijgen. In die context bezorgen al onze inspanningen des te meer toegevoegde waarde aan deze plattelandsregio, waar de mensen verstoken zijn van kansen.

Ik heb de afgelopen zomer 6 weken doorgebracht in ons project. Ik vind het niet gemakkelijk, mijn hele ervaring met u te delen, maar ik kan u verzekeren dat we in het dagelijks leven van de lokale bevolking hier aanwezig zijn, en op verschillende manieren. De hele gemeenschap heeft hier op de ene of andere manier, direct of indirect, baat bij ons project. En ons werk is des te doeltreffender omdat we de vrouwen kunnen helpen door hen microkredieten te bezorgen.

Het verhaal van *Jyoti* is een van de voorbeelden die ik graag met u wil delen. *Jyoti*'s ouders bezitten geen grond en hebben geen werk. Ze zijn extreem arm. Haar moeder sloot zich aan bij het microkredietprogramma van het *Werk der broden van Antonius* en kreeg een lening van 10.000 roepies, zodat haar man een restaurantje kon beginnen langs de weg. Nu heeft hij een bescheiden inkomen, zodat hij het zich kan veroorloven zijn oudste zoon naar de *Sint-Antoniusschool* in *Rahrai* te laten gaan. Omdat *Jyoti* een meisje is, werd haar gezegd dat ze thuis moest blijven. Ze was diep bedroefd omdat haar oudere broer naar school mocht en zij niet... Onze veldwerkers kozen haar uit als begunstigde van ons sponsorplan en nu is ze zo gelukkig ! En *Jyoti* is slechts één van de zovele kindjes die wel varen bij dit project. Ik ben zeer erkentelijk voor de onvermoeibare en onbaatzuchtige inspanningen van de velen die zich inzetten voor dit project en ik dank elk van u voor uw vrijgevige steun, die het mogelijk maakte om dit project in *Rahrai* op te zetten en tot een succes te maken !

Marc Valentin, *Voorzitter*

De Sint-Antoniusschool in Rahrai

Onze doelstelling, het schoolgebouw af te krijgen tegen begin april, dus op 10 maanden tijd, was zeker ambitieus te noemen. Dat we de school zo snel mogelijk opstartten, bij het begin van het nieuwe schooljaar, gaf de dorpsbewoners de kans kennis te maken met een school die al volop in werking was. Ze konden leerlingen inschrijven tot eind juli.

Op 10 april, 1 dag voor de *Sint-Antoniusschool* in *Rahrai* opende, bezocht ik het secretariaat, waar ouders zaten te wachten om hun kinderen in te schrijven. Een van de ouders kwam op me af en zei : « *Mevrouw, u hebt een grote fout gemaakt.* ». Ik was zo opgewonden en blij dat de school zich opmaakte voor haar eerste dag, dat deze opmerking me echt schokte. Hij vervolgde : « *Dit is echt een achterlijke streek. Als u dichter bij de stad was gevestigd, zou u veel meer kinderen aantrekken en de mensen daar zijn welstellender en willen hun kinderen graag laten onderwijzen in een goede school.* » Veel ouders uit steden in de omtrek benaderden mij die dag met gelijkaardige klachten over onze foute keuze voor de inplanting van de school. Ik voelde hoe verongelijkt een bepaalde groep ouders uit een beter milieu was. Hoewel de streek hier vooral wordt bevolkt door arme dorpsbewoners, zijn er enkele grondbezitters en geletterde families, die hun kinderen naar goede scholen in de stad sturen. Zij willen nu hun kinderen inschrijven in de *Sint-Antoniusschool*, alleen zijn ze bang van het soort arme kinderen die wij tot de school zouden toelaten. Ze probeerden het schoolbestuur te overhalen om alleen kinderen van goede families te aanvaarden, of om de ouders te ondervragen alvorens hun kinderen in te schrijven, zoals in de stadsscholen, zodat alleen kinderen uit goede families worden toegelaten. We hebben al die mensen zeer duidelijk gemaakt dat we hier zijn om de meest behoeftigen te helpen, die zich de betere scholen niet konden veroorloven, maar dat we onze deuren openzetten voor iedereen, en dat het hun keuze is om al dan niet naar onze school te komen. Niet dat er veel opties voor hen waren...

Eerste schooldag

Het was een bescheiden start, op 11 april. Niet alle ingeschreven leerlingen waren opge-

We hebben nu 176 studenten in de kleuterklassen en de eerste twee leerjaren.

We hadden geen andere optie dan voort te gaan met de bouw van de eerste verdieping tegen volgend jaar.

daagd. Father Borgia, de voorzitter van de lokale organisatie, de dorpsoverste en de priester van de plaatselijke tempel, en enkele ouders woonden voor de gelegenheid de ochtendbijeenkomst bij ! Dit was immers een nieuwe mijlpaal in de geschiedenis van het *Werk der broden van Sint Antonius* en in de geschiedenis van deze gemeenschap, voor de komende jaren !

Vanuit de lokale gemeenschap kwam de vraag om ook een 2de leerjaar in te richten, voor grotere kinderen die al op andere scholen hadden gezeten. dus hebben we nu 176 leerlingen in de kleuterklasjes en de eerste twee leerjaren.

23 juli, inhuldiging van de school

Een mooie gelegenheid voor een bijeenkomst en om samen een nieuw begin te vieren !

We organiseerden een feest en een feestmaal voor iedereen. Kinderen, ouders, dorpsoversten, de architect en zijn team, de staf van de scholen in *Dugawar* en *Rahrai*, sympathisanten... ze kwamen allemaal samen voor de gelegenheid. Het feest had plaats in openlucht en het was 's morgens al gaan regenen, maar het regende als bij wonder niet in de omgeving van onze school zolang het feest duurde !

De leerkrachten hadden erg hun best gedaan om de kleine kinderen voor te bereiden voor de culturele programma's.

De *Sint-Antoniusschool* in *Dugawar* nam actief deel aan sommige programma's en de kinderen van *Rahrai* hadden ook programma's klaar voor deze dag.

Er werd een waaier aan culturele programma's vertoond bij de inhuldiging van de school.

Leraars in Rahrai

De zoektocht naar leerkrachten was lang tevoren al gestart. Hoewel we zoekertjes hadden geplaatst in de lokale kranten en televisie, vonden we slechts een leraar uit de omgeving. Hoewel we elders genoeg leraars konden vinden, vonden we maar geen competent iemand om tot schoolhoofd te benoemen. De beste optie die we uiteindelijk hadden was het schoolhoofd van *Dugawar* te overhalen om naar *Rahrai* te gaan. Zij heeft de laatste 6 jaar voor ons gewerkt, heeft genoeg ervaring en betoont voldoende toewijding.

De leerkrachten verblijven in een van de klaslokalen, waar ze niet over behoorlijke accommodatie en faciliteiten beschikken. Ze waren allemaal zo bereidwillig om zich aan dit tijdelijke ongemak aan te passen. Wel hebben we een nachtwaker in dienst genomen die voor hun veiligheid moet zorgen. We zullen wellicht pas over twee of drie jaar over de middelen beschikken om een nieuwe verblijfplaats te bouwen voor de staf, dus besloten we twee klaslokalen op de eerste verdieping te verbouwen, om hun voorlopige accommodatie te verbeteren.

Transport

De dorpen liggen hier ver van elkaar verwijderd en er is geen transport beschikbaar om vanuit deze dorpen naar de hoofdweg te rijden. De kleintjes kunnen de school niet bereiken tenzij de school hen komt oppikken. Heel weinig ouders zijn bereid de verantwoordelijkheid op te nemen om hun kinderen naar school te brengen.

Aanvankelijk huurden we twee minibusjes van de gemeente om de kinderen te vervoeren en beloofden we de dorpelingen dat we een bus zouden hebben tegen de eerste week van juli, als de school weer openging. Maar de prijs van een schoolbus met 42 zitplaatsen is zo'n 25.000 €. Op dat ogenblik konden we ons die 25.000 € niet veroorloven. Het lukte ons, enkele ouders te overhalen om een tweedehands bus te kopen voor *Dugawar*, zodat we een van onze bussen van *Dugawar* naar *Rahrai* konden overbrengen. Gelukkig ging dat goed. Maar toen de school begon in juli, merkten we dat we het niet zouden redden met een enkele bus, omdat het aantal leerlingen was toegenomen. Dus huurden we opnieuw twee minibusjes. Die waren dan weer niet erg betrouwbaar, dus moesten we echt een meer duurzame oplossing bedenken. We keken uit naar een gelegenheid om een goede tweedehands bus te kunnen kopen, en na twee maanden verwoed zoeken vonden we gelukkig een bus met 42 zitplaatsen die in goede staat was, een model uit 2012, voor 10.000 €.

Met deze twee bussen is ons transportprobleem voor dit jaar alvast opgelost !

Constructie eerste verdieping gestart

Zoals we al schreven in de vorige nieuwsbrief hebben we nu acht klaslokalen op de benedenverdieping. Momenteel worden er daarvan vijf gebruikt om les te geven, een om de leerkrachten te logeren en een voor de opleidingsprogramma's van de zelfhulpgroepen. Dat liet ons geen andere optie dan voort te gaan met de bouw van de eerste verdieping, zodat die klaar is tegen het volgende schooljaar. Zoals u kan zien op de foto op de voorgaande pagina is het dak van de eerste verdieping af en zullen we de verblijfsruimte voor de leerkrachten klaar hebben in oktober.

Molly S.,
Project manager

De kleur van het uniform verschilt van dat van de *Sint-Antoniusschool* in *Dugawar*.